Kyrkomötet
Motion 2026:31
av Lars G Linder

Kyrkoordningens regler om beslutsfattande

Förslag till kyrkomötesbeslut

Kyrkomötet beslutar att anta motionens förslag till ändringar i kyrkoordningen.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
3 kap.	
33 §	
Vid en omröstning *gäller den mening som mer än hälften av ledamöterna är ense om*.	Vid en omröstning *bestäms utgången genom enkel majoritet, om inte annat anges i kyrkoordningen*.

_____

Detta beslut träder i kraft den 1 januari 2027.

Motivering

I kyrkoordningen regleras i det tredje kapitlet hur beslut i kyrkofullmäktige tas. Bestämmelserna gäller också övriga nivåer i Svenska kyrkans organ (KO 7 kap. 6 § samt 11 kap. 14 §), alltså också stiftsfullmäktige och kyrkomötet. Dessutom gäller bestämmelsen för kyrkoråd (4 kap. 18 §), församlingsråd (4 kap. 27 §), stiftsstyrelserna och stiftens nämnder (7 kap. 15 §) domkapitlen (9 kap. 7 §) och kyrkostyrelsen (12 kap. 13 §). I 33 § regleras att beslut ska tas med absolut majoritet, alltså mer än hälften av det totala antalet röster. Regeln är på många sätt både tilltalande och rimlig för en demokratisk organisation. Men den har en besvärande baksida.

Om en fullmäktigeförsamling/kyrkoråd/stiftsstyrelse/domkapitel/kyrkostyrelse (m m) vid beslutstillfället har två beslutsförslag att ta ställning till, går det enligt den praxis som gäller att rösta Ja, Nej eller Avstår vid omröstningen. I de flesta fall innebär detta att beslutsorganet kan ta beslut genom att ”mer än hälften av ledamöterna” har stött antingen Ja- eller Nej-propositionen. Dock kan det ske att varken Ja- eller Nej-propositionen får mer än hälften av de avgivna rösterna, genom att tillräckligt många ledamöter lägger ned sin röst, alltså röstar ”Avstår”. Då har inget beslut i enlighet med kyrkoordningens bestämmelser tagits, eftersom inget av förslagen fått det stöd som kyrkoordningen reglerar.

Rimligt, för att inte kyrkoordningen ska sätta hinder för att beslut kan tas, vore därför att regleringen i 3 kap. 33 § ändras så att enkel majoritet krävs för att ett beslutsorgan ska kunna fatta beslut. Det är också en form som många andra organisationer använder i sina regler. Exempelvis regleras kommunfullmäktiges beslutsregler på ett liknande vis i Kommunallagen (SFS 2017:725).

Värt att notera att denna förändring inte förändrar den ordning som innebär att fullmäktigeförsamlingen/kyrkomötet i de fall mer än två beslutsförslag föreligger och votering begärs måste genomföra kontrapropositionsvotering i enlighet med svensk mötespraxis. Det måste alltid göras i sådana fall. Det som regleringen i 3 kap. 33 § tar fasta på är huvudvoteringens utfall.

Det finns i kyrkoordningen bestämmelser om beslut i särskilda frågor (exempelvis 11 kap. 18–19 §§) som gör att bestämmelsen i 3 kap. 33 § behöver kompletteras med en regel som säger att kyrkoordningen kan reglera andra beslutsformer än den som här bestäms. Det bör för tydlighets skull också framgå av bestämmelserna i 3 kap. 33 §.

Det är sannolikt så att regleringen i 3 kap. 33 § aldrig lett till att ett beslutsorgan inte kunnat fatta beslut i en fråga. Men genom att regleringen finns där, finns risken att bestämmelsen innebär just att något beslut inte kan fattas. Och ett beslutsorgan måste alltid ha möjlighet och förutsättningar att ta ställning till ett ärende, och fatta ett beslut.

Eskilstuna den 15 juli 2026

Lars G Linder (S)